

Falbrecht Alice:

Lelki levelek

(4)

Kedves Barátom!

Nemrég a Vörös Kereszt-kórház kertjében bolyongtam, a sárguló gesztenyefák árnyai között a világos ablakokat néztem... Milyen szép ez az őszi kert, a hulló tarka lombokkal! És az esti homályban megláttam a kis kápolnát, amint sötét alakok görnyedve osontak ki...

Ha akarunk valakit látni, meg tudjuk tenni, hogy találkozzunk vele; aki az Igazságot szomjúhozza, az meg is találja azt.

Maga arra kért engem, hogy adjam magának azt, amit önmagának szűrtem le. Amit én magának írok, ezek már csak végszavak, pontok, láthatatlanul leélt mondatok után!...

Az ember csak önmagában talál meg mindent: harmóniát, szépséget, leszűrtséget, csendet, békét, a magányban! Az Istenfélő léleknek szüksége van magányra, hogy megtalálja önmagát.

Az ember sokkal boldogabb, ha ad, mintha kap. Tölem reális életrevalóságot nem tanulhat. Bennem már nincs életakarás. Én már csak annak a tudatát adhatom magának, hogy nemcsak élet van, hanem halál is, nemcsak test, hanem lélek is, nemcsak öröm, hanem bánat is, nemcsak boldogság, hanem fájdalom is. Én koldus vagyok, én mást nem tudok adni, mint ami a lelkemben kitermelődött. Engem az élet kifosztott anélkül, hogy ez nekem veszteség volna! Mindent el lehet tőlem venni, még az akaratomat is, de a lelkem halhatatlan és az Istené! Engem megölhetnek, sárba taposhatnak és hozzám férni ember mégsem tud. Ha levetem ezt a testet, amely nekem úgyszólván csak teher volt, nem veszték semmit! Abba a világba költözöm át, ahol már úgyszólván él lelkemnek egy része. Nekem már nincsenek sem céljaim, sem szándékaim.

Piedesztált sohse állítson magának, hanem bizza ezt másokra!

Lemondani valamiről, amihez jogunk volna, vagy adni valakinek valamit, ami nem jár neki, azoknak elve, akik belül gazdagok.

Sokan azt hiszik, hogy csak a hit akadályozza őket az élet élvezésében. És akik nem hisznek, azoknak vajjon kitarja-e az élet minden örömét? Akik nem hisznek, azok vajjon jobban boldogulnak? Nem szabad Isten akaratába belekontárkodni. A földi életnek megvan az értelme: érdemeket szerezni a túlvilágra. Ez csak próbaidő. A lélek lesz kipróbálva, egy testbe helyezve. Vannak dolgok, melyekhez nem kell sok ész, csak sok szeretet. Én azért találok meg a szavakat, mert már jártam ezeken az utakon.

A halálnál is úgy van, mint mikor az ember a megállónál várja a villamost, valakivel beszélgetve, és mikor jön a kocsis, félbe kell hagyni a mondatot és felszállni...

Viola Néni üzen: Nagy Vica nemrég a következő vidám részleteket juttatta hozzám mai iskolásgyerekek dolgozataiból. Mivel április van, minden aggodalom nélkül közlöm, egyrészt minden felelősséget elhárítva, másrészt elrettentő példaul:

«Zrinyi halálát a bécsi kamarilla által felbőszített vadkan okozta.»

«Petőfi egy költeményében azt mondja, hogy inkább a csatatéren akar meghalni, mint családi ágyban elhervadni.»

«V. László egy ballada, melyben V. Lászlót feldolgozzák.»

«IV. Béla várromokat épített.»

«II. Rákóczi Ferenc Rodostóban ment nyugdíjba.»

«Őseink rendszerint nem éltek haláluk napjáig, mert már előbb csatában elesetek.»

«Arany János költeményeihez számos kútjából merített, de legtöbbit a saját kútjából.»

«Az üstökös olyan csillag, melynek magva van és csóválja a farkát.»

«Szemünk közepén egy nyílás van, amely fekete, mert a fejünk belül üres és sötét.»

Már amelyiknek!

Bácskai Ilonka, Baja: Nagyon szépen köszönöm kedves leveledet és buzgó imáidat egészségem helyreállítására. Bizony, már csak az imádság segíthet rajtam. Az orvosok mindent megtettek... Meghatott kedves figyelmed, résztvevő szíved. Nagyon szépen köszönöm osztálytársnőidnek is buzgó imáit. A jó Isten áldjon meg Titeket!

Grétsy Lacika, Pestszenterzsébet: Keresztretjvényed nagyon jó. Pici türelmet kérek, mert nagyon sok rejtvény vár már közlésre.

Helvey Ferike, Budapest: Második megfejtésedbe kis hiba csúszott: a női név nem Diana, hanem Viola; a keresztretjvényben is van egy kis elírás, de nem lényeges. Majd a többi biztos hibátlan lesz. Örülök buzgó érdeklődésednek.

Legenda egy szent pálos remetéről.

Egyszer régen, valahol a Mátra hegységben, már hosszú évtizedek óta éledélt erdei barlangjában egy szentéletű pálos remete. A hatalmas erdő titokzatos csendjében, járhatatlan sűrűjében áhítatosan imádkozott és elmélkedett. Az erdő madarai neki énekeltek. Gyümölcsükkel kínálták a fák és a hús, csörgedező patakocska vizével oltotta szom-

ját. Meg-megállt, sokszor órákhosszat egyik-másik hatalmas, délceg fa előtt és vizsgálgatta, nézegette, simogatta törzsüket.

Egyszer gondolt valamit az öreg, szakállas pálos remete és egyik fát a másik után vágta ki. Könnyezett, amikor lendült kezében az éles balta. Így vigasztalta a sudár, élni vágyó fákat :

— Azt hiszitek, úgy-e, hogy a halál kaszája lebeg fölöttetek? Ó nem! Még csak ezután éltek igazán! Majd meglátjátok. Mert egyik fatörzs a másik fölé kerül. Összeácsollak benneteket, hogy hajlékot adhassatok az Úrnak.

Úgy is történt. Évekig fúrta-faragta a törzseket, míg végül egyszer hűsvétra, az Úr feltámadásának szent ünnepére elkészült a hegygerincen, sűrű erdő közepén a kis erdei kápolna. Tornya is volt. És a toronyban egy kis csilingelő harang. Az idő folyamán még hangszer is került a kis kápolnába. Reggelként előbb a kis harang szólalt meg. Hívogató hangja messze elhangzott. Aztán szép sorjában mindenre sor került, mert ő egyszemélyben harangozó, pap és kántor is volt.

Megtörtént nagy munkaidőben, amikor a szénégetők és a messze környék lakosai nem jöhettek misére — így szól a legenda —, hogy az erdő csicsergő, éneklő madarai, félénk őzikék, tapsifüles nyulak és néha cammogó, dörmögő medvék kerültek elő az erdő sűrűjéből és hallgatták áhitatosan a kápolnából kiszűrődő ima hangjait. És ha olykor-olykor a szent ember csendes éneklésbe kezdett, a maguk nyelvén vele énekeltek a szent éneket: Ave Maria, Üdvözlégy Mária . . .

Am egyik reggel nem szólalt meg a kis harang, hogy imára buzdítsa az erdőt és lakóit. És nem jött ki barlangjából az agg remete. Nem zendült a szent zene és nem hallatszott ki csendes éneklése. A kápolnacska ajtaja zárva maradt. A kápolnát alkotó fatörzsek egymást kérdezték: «Mi történt?» — Majd összesúgtak-bügtak a fák. Találgatták, kutatták a siri csend okát. Jöttek a csicsergő madárkák, röpdöstek az ablakok előtt, búsultak, vártak. Másnap a félénk őzikék közeledtek, szimatoltak. Harmadnap a tapsifüles nyulak jöttek, érdeklődtek. Csend, néma csend volt a válasz.

— Ennek fele sem tréfa — szól az egyik öreg holló és így folytatta —, valamelyik hollóősapám Remete Szent Pált táplálta Isten kegyelméből, napi fél cipóval, és most mi ismeretlen sorsára hagyjuk kedves barátunkat?

Tanácskozásra ültek össze. Előkerült valahonnan egy dörmögő medve, iszonyú erővel nekiment a remete-barlang ajtajának. Sikerült. Megnyílt az ajtó. A holló berepült és azon pillanatban ki is szállt. Újból tanácskoztak. És végül elindultak, ki

Allelúja.

ahogy tudott, olyan gyorsan. Nyulak a bokrok sűrűjén keresztül. Az őzikék az iramodó medvék csapása után. Madarak pedig a fák felett, pihenés nélkül.

Csodák-csodája: együtt érkeztek meg a hosszú út után a legközelebbi pálos kolostor elé. A holló beszállt az egyik szerzetesi cella ablakán. A legenda szerint: csodálatosképen a pálosok megértették a követül küldött holló szavát. És még aznap egy pálos szerzetes elindult.

Az állatok elhelyezkedtek végig az útvonal mellett. A madarak a fákön ültek, szépen sorjában. A nyulak

lapultak a bokrok sűrűjében. Az őzek mereven álltak az erdők tisztásain. A mackók két lábra álltak. Valamennyien tisztelegtek, mert a szerzetes az Úr Jézus Szent Testét vitte magával.

Amikor az erdei kápolnához ért: százan és százan álltak már ott emberek és az agg remete is előjött barlangjából és felgyült lélekkel indult az Érkező elé:

— Azt hiszitek — szól haldokolva, végső erejét megfeszítve —, hogy a halál kaszája lebeg fölöttetek? Nem! Nézzétek! Aki jött: maga az Élet! Az Úr Jézus mondta: Aki Énbennem hiszen, nem hal meg soha, él mindörökké . . .

Harmadik nap reggel, nem messze a kápolnától, öreg pálos szerzetes fakesztet szűrt egy frissen hantolt dombocskára fölé. Később, amikor az emberek már elszéledtek és megkondult az erdei kápolnacska kis harangja, a fakesztre szállt egy holló. Előkerültek a félénk őzikék, tapsifüles nyulak és cammogtak a dörmögő medvék. Valamennyien a fakeszt köré sereglettek és onnan hallgatták mindennap csendben a kápolnából szűrődő szent szavakat és később éneklésbe kezdtek a maguk nyelvén. Így énekeltek: Ave Maria! Üdvözlégy Mária.

(Böbl Ernő nyomán.)

Ifjúság leckéi

Walther von der Vogelweide (1170—1230).

*Nevelj szép szerével,
Verés mit sem ér el:
Ki tisztessé hivatott,
Jó szó annak, mint a bot,
Jó szó annak, mint a bot,
Ki tisztessé hivatott:
Verés mit sem ér el,
Nevelj szép szerével.*

*A nyelvedet fékezd,
Fiatalnak ék ez;*

Szó-lakatot szádra tedd,
Majd beszél, ha jó, a tett,
Majd beszél, ha jó, a tett,
Szó-lakatot szádra tedd,
Fiatalnak ék ez,
A nyelvedet fékezd.

A szemedet süsd le,
Ne kápráztasd füstre;
Csak az erény fényit nézd,
Rossz tanulság nem nyit észl.
Rossz tanulság nem nyit észl,
Csak az erény fényit nézd,
Ne kápráztasd füstre,
A szemedet süsd le.

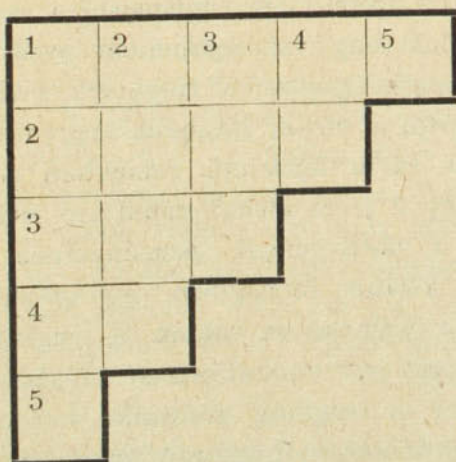
A füledet tömd be,
Dőreség ne több be;
Szókból marad bent a rossz,
Lelkedbe az fertőt hoz.
Lelkedbe az fertőt hoz,
Szókból marad bent a rossz,
Dőreség ne több be,
A füledet tömd be.

Vigyázz, ez a három,
kísért minden áron:
Nyelved, szemed, füled csak
Bűnre vezet, jóra vak.
Bűnre vezet, jóra vak,
Nyelved, szemed, füled csak
Kísért minden áron,
Veszély ez a három.

Fordította: Előd Marcel.

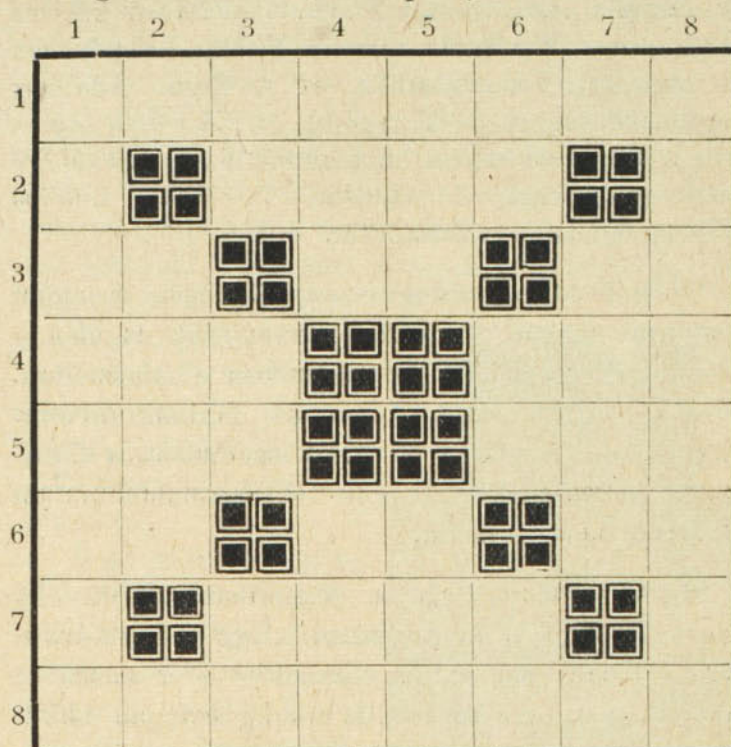
Rejtvények

2. Rejtvény. (Beküldte: Bácskai Ilonka, III. polg o. t., Baja):

Vízszintes és függőleges sorok: 1. Ma nehéz ezt kapni. 2. Ló fekhelye. 3. Évek száma. 4. Kötőszó

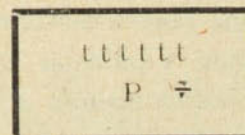
1. Keresztrejtvény. (Beküldte Rysavy Béla, Werbőczy-gimn. VI. o. t., Budapest.)

Vízszintes sorok: 1. Húsvéti köszöntés. 2. Visszafele: prémes állat. 3. Érték — Magasan van — Időhatározó rag. 4. Mézes... — Nem így. 5. Pálosrend latin rövidítése (betűk kicsit föléserélve) — Egyforma betűk. 6. ...nyi — Vizben áll — Fiúnév mássalhangzói (becézve). 7. Nemr tompa. 8. Kisgyerekek.

Függőleges sorok: 1. Magyar szerzetesek. 2. Csukor... 3. Énekhang (olaszul) — Ifjúsági író nevének kezdőbetűi — Kötőszó. 4. Földműves szerszám (végén fölösleges ékezet) — Pap teszi. 5. Visszafele: futballisták öröme — Hollandul: tő. 6. Parancsol — Gyakori rövidítés — Könyörög (első betű hiányzik). 7. Nem hazug. 8. Égben laknak.

3. Betűrejtvény. (Beküldte: H. Nagy Stefánia, Kaposvár):

Boldog húsvéti Alleluját, a Feltámadott békéjét, örömét és diadalát kívánjuk kedves Olvasóinknak és minden igaz embernek!

Nagybőjt folyamán a következő lelkigyakorlatokat tartották pátereink: P. Besnyő Gyula perjel